

РИК РИЪРДЪН

ИЗПИТАНИЯТА НА
ДЮЛОН

4

ГРОБНИЦАТА НА ТИРАНА

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Tyrant's Tomb*
Copyright © 2019 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through
the Nancy Gallt Literary Agency.
All rights reserved.

Превод Александър Драганов
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 2500 бр.
ISBN 978-954-27-2340-0

*В памет на Даян Мартинез,
която промени живота на много хора към по-добро.*

Тъмното пророчество

*Думите, от спомен изковани, ще потънат в огън,
когато над планината на дявола се издигне
новата луна.*

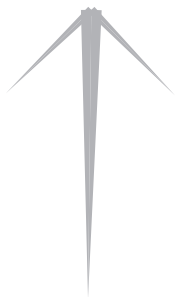
*Господарят на промяната ще срещне зов злокобен,
докато Тибър не изпълнят безчет тела.*

*Слънцето трябва да поеме курс на юг,
през черни лабиринти до земи на изпепелената
смърт,*

*за да намери господаря на коня бял и бърз
и от него дъх изтръгне, дъх от говорителя на
кръстопът.*

*До западен дворец да иде трябва Лестър,
гдето древните си корени ще намери щерката на
Деметра.*

*Едничък знае пътя водачът с копита,
който с ботушите на врага трябва да извървите.
Когато тримата са познати и стигнат Тибър живи,
тогава Аполон ще започне да танцува.*

1

*Храна тук няма
Мег изяде шведската риба
слезте от катафалката*

СМЯТАМ, ЧЕ Е РЕДНО да се уважават покойниците.

Когато някой храбър воин изгуби живота си, най-малкото, което трябва да направиш, е да върнеш тялото му на близките, за да могат да го изпратят в последния му път. Може би съм твърде старомоден. Все пак съм на повече от четири хиляди години. Намирам обаче за грубо неуважителното отношение към трупове. Да вземем за пример Ахил по време на Троянската война. Вселенски задник! След като уби шампиона на троянците Хектор, той влачи трупа му около стените на града дни наред. Най-накрая успях да убедя Зевс да влее малко акъл в главата на онзи тиквеник и да го накара да върне тялото на родителите му, така че да могат да си го погребат. Възмутително е, че изобщо се стигна до божествена намеса. Трябва да имаме поне малко уважение към хората, които сме погубили!

Или пък тялото на Оливър Кромвел. Не ме разбирайте погрешно, никак не харесвах лорд-протектора на Британската империя. Но историята му бе абсурдна. Англичаните първо го погребяха с почести, после решиха, че го ненавиждат, изкопаха го и „екзекутираха“ тялото. След това главата му, която оставиха набучена на кол за цели десетилетия, падна и три века обикаля колекциите на хора с крайно нездрав интереси. Накрая, през 1960 година, започнах

да шептя в ума на някои важни хора, че трябва да се сложи край, че аз, богът Аполон, заповядвам това нещо да бъде погребано. Най-малкото, защото ми стана противно.

Що се отнася до Джейсън Грейс, загиналия ми приятел и полубрат, не възнамерявах да оставя нищо на случайността. Лично щях да изпратя ковчега му до лагер „Юпитер“ и да се уверя, че е погребан там с всички почести. Това обаче се оказа лоша идея. Но откъде можех да знам, че ще ни нападнат живи мъртъвци?

Залезът беше превърнал залива на Сан Франциско в котел с разтопен мед, когато частният ни самолет кацна на летище „Оуклънд“. Споменах ли, че пристигаме с частен самолет? Полетът всъщност ни бе подарък от приятелката ни Пайпър Маклийн, и по-точно от баща ѝ, който е филмова звезда. Смятам, че всички трябва да имат поне по един приятел, дете на филмова звезда. Много е удобно.

На пистата ни чакаше друга изненада, която по всяка вероятност също бе дело на семейство Маклийн – лъскава черна катафалка. Двамата с Мег Макафри слязохме да се разтърпчем на пистата, докато самолетният екипаж внимателно свали ковчега на Джейсън от товарното отделение на самолета. Полираният махагон сякаш блестеше на светлината от залязващото слънце. Месинговата арматура изглеждаше червена. Изпитах омраза към цялата тази красота. Не се полагаше на Смъртта да е толкова красива.

Екипажът натовари ковчега в катафалката, а после остави багажа ни на задната седалка. Не носехме много – раниците ни, които бяхме взели от Военната Лудост на Макрон, лъка, колчана и укулелето, два скициника и макет върху дъска, който ни бе завещан от Джейсън.

Подписах няколко документа, приех съболезнованията на екипажа, а после стиснах ръката на един мил гробар, който ми подаде ключовете на катафалката и след това

си тръгна. Загледах се първо в ключовете, а после в Мег Макафри, която дъвчеше главата на една шведска риба. Шведската риба не беше истинска, а червеникав желиран деликатес. Оказа се, че на борда на самолета има изобилие от пликчета с такова желе. Това обаче беше останало безвъзвратно в миналото, тъй като Мег ги докопа и опустоши.

– Аз ли трябва да карам? – зачудих се. – Нима дават катафалки под наем?

Мег сви рамене. По време на полета настоя да се просне на дивана в самолета, затова тъмната ѝ коса, подобна на прическата на средновековните пажове, сега приличаше повече на плувна шапка – залепнала за главата ѝ. Единият от краищата на очилцата ѝ със залепени кристалчета се показваше през кичурите, като перката на редовно посещаваща дискотеките акула. Всъщност целият ѝ вид не вдъхваше доверие – шляпащи маратонки, изтъркани жълти панталони и зелена рокля до коленете, подарък от майката на Пърси Джаксън. За жалост, тази рокля бе преживяла много, минавайки през битки, перални и кърпене до степен да не прилича на дреха, а на спихнал се дирижабъл. Около пояса на Мег висеше нейният символ на съпротивата – градински колан с множество джобчета. Децата на Деметра не ходеха никъде без такъв.

– Нямам шофьорска книжка – каза тя, все едно държах да ми се напомня, че животът ми зависи от дванайсетгодишно момиче. – Ще седна до теб.

Мег се покатери в катафалката без намек за страхопочитание към автомобила, създаден да изпраща хората на оня свят. Аз седнах зад волана и скоро тръгнахме на север с нашата мъка на колела под наем.

Имах хубави спомени от залива на Сан Франциско. Голямата недооформена географска купа бе натъпкана с интересни места и хора. Харесвах хълмовете в зелено и

златно, покритите с мъгли брегове, подобните на блестящи дантели мостове, криволиците от квартали, които се опираха един върху друг като пътници в метрото, прибиращи се от работа. През 50-те години бях свирил с Дизи Гилеспи* в Бос Сити, Филмор. По време на Лятото на любовта бях домакин на импровизирана джем сесия в парк „Голдън Гейт“ с групата „Грейтфул Дед“**. Бяха готини пиачове, ако не се брояха соло изпълненията им от по петнайсет минути. През 80-те години се мотаех из Оуклънд със Стан Бървел, познат повече като Ем Си Хамър***. Той бе един от първите изпълнители на популярна рап музика. Не мога да кажа, че аз съм го вдъхновил, но му дадох няколко модни съвета. Златните парашутести панталони от ламе например бяха моя идея. И, да, знам, че са страхотни! Но въпреки хубавите спомени, докато шофирах, не можех да не поглеждам на северозапад, към Марин Каунти и черния връх на планината Тамалпаис. Боговете познаваме това място като планината Отрис – дома на титаните. Макар древните ни врагове отдавна да бяха свалени от власт, а дворецът им да бе сринат, все още усещах злата аура на това място, като магнит, опитващ се да извлече желязото от вече смъртната ми кръв. Опитах да се отърся от това усещане. Вече си имахме други проблеми. Освен това пътувахме към лагер „Юпитер“, територия на наши съюзници. Мег беше с мен да ме защитава. Карах катафалка. Какво можеше да се обърка?

Магистралата „Нимиц“ криволичеше през равнините на Източния залив, покрай складове и пристанища, опразнени молове и редици от неподдържани бунгала. Вдясно от нас се издигаше центърът на Оуклънд. Малкото му високи сгради сякаш се бяха изправили срещу по-готиния съсед от

* Знаменит джазов музикант. – Бел.пр.

** Буквално „Благодарни мъртви“, американска рок банда. – Бел.пр.

*** Легендарен рапър. – Бел.пр.

другата страна на залива, все едно искаха да кажат: „Ние сме Оуклънд! Ние също съществуваме!“.

Мег се излегна на седалката си, качи червените си маратонки на арматурното табло и леко отвори прозореца.

– Това място ми харесва – реши тя.

– Но ние току-що пристигнахме – отвърнах аз. – Какво толкова ти харесва? Изоставените складове? Или онази реклама? „Пилета и гофрети от майстор Бо“?

– Природата.

– Че бетонът брои ли се за природа?

– Има и дървета. Цветя. Въздухът е влажен и ухае на евкалипт. Не е като...

Нямаше нужда да завършва изречението си. Времето, което прекарахме в Южна Калифорния, беше белязано от адски горещини, невероятна суша и бушуващи горски пожари. Всичко това благодарение на Пламтящия Лабиринт, контролиран от император Калигула и лудата му дружка, вещицата Медея. В залива на Сан Франциско нямаше такива проблеми.

Все още не.

Бяхме убили Медея. Угасихме Пламтящия Лабиринт. Освободихме Еритрейската сибила и облекчихме страданията на смъртни и дриади в Южна Калифорния. Калигула обаче беше жив и прашеше от здраве. Заедно с другите императори от Триумвирата възнамеряваше да овладее всички пророчества, да завладее света и да пренапише бъдещето така, както го виждаше в садистичния си ум. В момента злокобната му флота от луксозни яхти напредваше към Сан Франциско, за да удари лагера „Юпитер“. Можех само да си представям каква адска разруха щеше да причини в Оуклънд. След нея едва ли майстор Бо щеше да може да прави повече пилета и гофрети.

Но дори някак да успеехме да сразим Триумвирата, оставаше проблемът, че най-великият оракул, Делфийският,

е изцяло под контрола на древния ми враг, змея Питон. Как можех да го победея в сегашното си тяло на шестнайсетгодишен пикльо, нямах никаква представа. Но, хей, като махнеш тези подробности, всичко беше наред! А и въздухът наистина ухаеше на евкалипт.

На разклонение I-580 трафикът се забави. Калифорнийци очевидно нямаха обичай да пускат катафалките напред. Може би смятаха, че след като поне единият от пътниците ни вече е починал, няма закъде да бързаме. Мег започна да си играе с прозореца на колата, като ту го сваляше, ту го качваше. *Бжжст. Бжжст. Бжжст.*

– Знаеш ли как да стигнем до лагер „Юпитер“? – попита тя.

– Разбира се.

– Ти така каза и за Лагера на нечистокръвните.

– Нали все пак стигнахме там?

– Да, полумъртви и замръзнали.

– Виж, входът към лагера е там – посочих аз към хълмовете Оуклънд. – В тунела „Калдекот“ има таен проход. Поне така мисля...

– Така мислиш? Че на теб мисленето не ти е много силна страна!

– Всъщност никога не съм карал до лагер „Юпитер“ – признах аз. – Обикновено се спускам от небето в бляскавата си слънчева колесница. Знам обаче, че тунелът „Калдекот“ е главният вход. Трябва да има някакъв знак, например САМО ЗА ГЕРОИ.

– Ти си най-тъпият бог на всички времена – погледна ме иззад очилата си Мег.

После вдигна прозореца със звук, който неприятно ми напомни на гилотина. Завихме надясно по 24-а магистрала. Задръстването намаля с приближаването на хълмовете. Пътят се издигна над кварталите от криволичещи улички и високи борове, а по тревистите клисури се появиха бели циментови къщички. Видяхме пътен знак, на който пишеше:

Тунел „Калдекот“ – 3 км

Това трябваше да ме успокои. Скоро щяхме да преминем границите на лагер „Юпитер“ и да се озовем в строго охранявана, покрита с вълшебен камуфлаж долина, където целият римски легион можеше да ме защити от тревогите ми. Поне за известно време.

Защо тогава по врата ми полазиха тръпки? Нещо не беше наред. Осъзнах, че неприятното чувство, което съм изпитал при кацането, може да не е заради все още далечната заплаха от Калигула или старото седалище на титаните в планината Тамалпаис. Може би някаква сила ни приближаваше в настоящето!

Погледнах в огледалото за задно виждане. През прозрачните завеси не се виждаше нищо, освен трафик. Но после видях отражението от някакво движение върху полирания капак на ковчега, в който беше Джейсън. Все едно някакъв човек бе профучал от едната страна на катафалката.

– Мег, да виждаш нещо нередно зад нас? – попитах аз, опитвайки се да запазя самообладание.

– В какъв смисъл нередно?

ТУП.

Катафалката се разлюля, все едно са ни закачили ремарке, пълно със старо желязо. Тапицираният таван над главата ми се вдлъбна, сякаш върху него са стъпили тежки копита.

– Нещо кацна на покрива – заключи Мег.

– Благодаря ти, Шерлок Макафри! Можеш ли да го свалиш?

– Аз ли? Как точно?

За мое раздразнение тя беше права да се учудва. Мег можеше да превръща пръстените на средните си пръсти в изкривени златни мечове, но ако ги призовеше в толкова тясно пространство като вътрешността на катафалката,

първо, нямаше да има къде да ги размаха, второ, ако го направеше, можеше да направи себе си и мен на руска салата. *ТРОП. ТРОП.*

Следите от копита станаха по-дълбоки, когато нещо над нас намести тежестта си като сърфист върху дъска. Явно изобщо не пазеше диета, щом бе успяло така да изкриви металния таван.

Идеше ми да изхленча. Ръцете ми върху волана потрепераха. Жадувах за лъка и колчана си на задната седалка, ала не можех да ги използвам. Можеш да стреляш с лък от гърба на кон, макар да е трудно. От шофьорското място на катафалка е направо невъзможно.

– Би ли могла да отвориш прозореца и да го помолиш да се махне?

– Мене. – Богове, Мег беше толкова упорита! – Защо не опиташ да го разкараш от нас? Де да знам, разклати колата например!

Преди да мога да обясня, че това е лоша идея, когато караш с осемдесет километра в час по магистралата, чух звук като от отваряща се консерва и съскането на въздух през метал. Мръсен нокът с размерите на свредел мина през тавана. Последван от втори. И трети. И четвърти. Скоро станаха десет. Дедукцията ме наведе на мисълта, че това са нокти, принадлежащи на извънредно големи ръце, които едва ли целяха да ни помилват.

– Мег! – изквичах аз. – Можеш ли да...?

Не знаех как да завърша това изречение. Да ме защитиш? Да убиеш това нещо? Да провериш дали имам резервни гащи, понеже ще се напикая от шубе?

Бях грубо прекъснат от създанието, което откърти покрива като малко дете, отварящо подарък за рождения си ден.

През образувалата се цепнатина към мен се втрени съсухрен, мъртвешки на вид хуманоид със синкавочерна кожа, която лъщеше като тялото на конска муха. Очите му

бяха мръснобели, а през оголените му зъби капеше слюнка. От торса му висеше препаска с черни пера, от която се носеше смрад, по-лоша от тази в контейнер за боклук, а аз бях падал вече в няколко и можех да направя сравнение.

– ХРАНА! – изрева създанието.

– Убий го! – изкрещях на Мег.

– Завий! – заповяда тя.

Едно от много дразнещите неща в това да съм затворен в жалко смъртно тяло беше, че бях даден за слуга на Мег Макафри и няхах избор, освен да се подчинявам на преките ѝ заповеди. Затова, когато ми изкрещя „Завий!“, завъртях волана силно надясно. Катафалката елегантно смени посоката си, мина през три платна с трафик, проби мантинелите и падна в каньона отдолу.

2

*Опитаха да изядат
моя починал приятел
това е неучтиво*

ОБИЧАМ ЛЕТЯЩИТЕ КОЛИ. Но предпочитам наистина да могат да летят. В първия момент, когато катафалката увисна във въздуха, имах няколко микросекунди да се наслажда на гледката под нас. Приятно малко езерце, опасано с евкалиптови дръвчета и пътечки, водещи към малък плаж в далечния бряг, където няколко туристи лежаха на кърпите си. „Това е страхотно – помисли си малка част от ума ми. – Може би ще успеем да се приземим във водата.“

Приземихме се в дърветата.

Извиках като Лучано Павароти в операта „Дон Джовани“. Ръцете ми останаха залепнали за волана.

Когато се врязахме в евкалиптите, натрапникът излетя през покрива, все едно клоните на дърветата са го сграбчили нарочно. Други клони се наклониха към катафалката и забавиха падането ѝ, като ни подмятаха във въздуха, докато накрая не ударихме земята с шумно тупване, от което изтракаха и четирите колела. Въздушните възглавници се включиха със закъснение и главата ми се заби във възглавницата на облегалката. Усетих вкус на кръв в гърлото си, а пред очите ми затанцуваха жълти амеби. Започнах да драскам към дръжката на вратата и се измъкнах измежду седалката и въздушната възглавница. Паднах в

ложе от хладна трева.

Чух как Мег повръща някъде наблизо. Поне беше жива. На около три метра вляво от мен водата миеше езерния бряг. Точно над мен, на върха на най-високото евкалиптово дърво, нашият мъртвешки синкавочерен приятел ръмжеше и се мяташе, хванат в капан от клони.

Опитах да се изправя. Носът ми пулсираше. Синусите ми бяха като натъпкани с мехлем от ментол.

– Мег?

Тя се изправи с олюляване пред катафалката. Около очите ѝ имаше синини с формата на пръстени, несъмнено дело на въздушната възглавница. Очилата ѝ бяха останали цели, но ѝ стояха накриво.

– Не те бива да шофираш – отсече тя.

– Богове! – възмутих се аз. – Ти ми нареди да завия!

Мозъкът ми даде накъсо.

– Я чакай! Как така сме живи? Ти ли огъна клоните на дърветата?

– Мда.

Тя размърда ръце и двата ѝ златни меча се появиха. Мег ги използва като щекви, за да остане на крака.

– Дръвчетата няма да могат да удържат това чудовище още дълго. Пригответи се!

– Какво? – изпищях аз. – Чакай! Не! Не съм готов!

Опрях се на вратата на колата и се изправих.

Туристите от другата страна на езерото се надигнаха от кърпите си. Предполагам, че за курорта не бе обичайно да има валежи от катафалки. Погледът ми беше замъглен, но нещо в групата ми се видя странно... единият май беше с броня. А друг имаше кози крака.

Така или иначе, дори да бяха дружелюбно настроени, бяха твърде далеч, за да ни помогнат.

Закуцуках към катафалката и отворих задната врата. Ковчегът на Джейсън изглеждаше на сигурно място в зад-

ната част на колата. Грабнах лъка и колчана си. Укулелето ми бе потънало нейде под въздушните възглавници. Щеше да ми се наложи да се оправям без него.

Създанието над нас взе да вие, докато опитваше да се измъкне от клонестата си клетка.

Мег залитна. Челото ѝ бе мокро от пот. Тогава синкавочерният се освободи и се стрелна надолу, като се приземи само на няколко метра от нас. Надявах се краката на създанието да се счупят при падането, но това никога не се случва на злодеите. То направи няколко крачки, с които оформи влажни кратери в тревата под себе си, след това се изправи и изръмжа. Острите му бели зъби приличаха на миниатюрна ограда.

– ЯЖ И УБИВАЙ! – изкрещя то.

Имаше хубав глас, като на певец от норвежка група за дет метъл.

– Почакай! – извиках леко истерично. – Та ние се познаваме!

И размахих пръст, сякаш това можеше да освежи паметта ми. Лъкът в другата ми ръка потрепери. Стрелите в колчана затракаха.

– Момент, сега ще се сетя!

Мъртвецът се поколеба. Винаги бях вярвал, че повечето разумни същества се радват, когато ги познаеш. Дали става дума за богове, хора или живи мъртвци с миризливи препаски с пера на лешояд, ние се радваме на това другите да знаят кои сме, да са чували имената ни, да се радват на съществуването ни.

Аз, разбира се, просто опитвах да спечеля време. Надявах се Мег да успее да си поеме дъх, да нападне създанието и да го насече на мъртвешка пастърма. В момента обаче изглеждаше, че тя не може да използва мечовете си другояче, освен като патерици. Допусках, че е уморително да управляваш гигантски дървета, но все пак не можа ли да изгуби

инерция чак след като убие господина с пелени от пера?

Я чакай! Пелени от пера. Погледнах отново към мъртвеца. Към отблъскващата му синкавочерна кожа, млечно-белите очи, огромната уста и мъничките ноздри. Вонеше на развалено месо, препаската му бе от лешояд.

– Сетих се кой си – осъзнах аз. – Ти си еврином.

Опитайте се да кажете „еврином“, когато езикът ви е на възел, целият треперите от ужас и току-що въздушна възглавница ви е фраснала в носа. Устните на мъртвеца се извиха. Нишки сребриста слюнка покапаха от брадичката му.

– ДАААА! ХРАНАТА КАЗА ИМЕТО МИ!

– Ама ти не ядеше ли само трупове? – възразих аз. – Не си ли на работа при Хадес, владетеля на Подземното царство?

Мъртвецът наклони глава, все едно се опитваше да си спомни думите „Подземно царство“ и „Хадес“. Явно ги харесваше по-малко от „яж“ и „убивай“.

– ХАДЕС МИ ДАВАШЕ ПРЕСТОЯЛИ МЪРТВЪЦИ! – кресна евриномът. – ГОСПОДАРЯТ МИ ДАВА ПРЕСНИ!

– Господарят?

– ДА, ГОСПОДАРЯТ!

Искаше ми се Пелени от пера да не вика толкова. Не виждах да има уши, което може би обясняваше слабия контрол на звука. А може би просто искаше да покрие всичко наоколо с гнусните си слюнки.

– Ако имаш предвид Калигула – осмелих се да кажа, – сигурен съм, че той ти е дал много обещания, но те уверявам, че не е от хората, които ги спазват...

– ГЛУПАВА ХРАНА! НЕ КАЛИГУЛА Е ГОСПОДАРЯТ!

– Не е ли?

– НЕ Е!

– МЕГ! – развихах се и аз.

– Да? – изхриптя Мег. Изглеждаше свирепа и готова за бой, докато приближаваше със скоростта на бабичка, подпирайки се на мечовете си. – Дай. Ми. Само. Минутка...

Стана ми ясно, че не тя ще изнесе тази битка на раменете си. Ако допуснех Пелени от пера да я приближи, той щеше да я убие, а този вариант бе неприемлив поне на 95%.

– Добре, евриноме – казах аз. – Който и да е господарят ти, днес няма да убиваш и да ядеш!

Извадих стрела от колчана си. Поставих я на лъка и се прицелих, както бях правил буквално милиони пъти преди, но сега не се получи толкова впечатляващо, защото ръцете и коленете ми трепереха.

Не можех да разбера защо смъртните треперят, когато са уплашени. Струваше ми се контрапродуктивно. Ако аз бях създал хората, щях да ги надаря с желязна воля и свръхчовешка сила в мигове на ужас.

Мъртвецът изсъска и ме оплю.

– СКОРО АРМИИТЕ НА ГОСПОДАРЯ ЩЕ СЕ НАДИГНАТ ОТНОВО! – изрева той. – ЩЕ ДОВЪРШИМ ЗАПОЧНАТОТО! ЩЕ ОТДЕЛИМ ХРАНАТА ОТ КОСТИТЕ Й, А ПОСЛЕ ХРАНАТА ЩЕ СЕ ПРИСЪЕДИНИ КЪМ НАС!

Храната ще се присъедини към нас. Внезапно стомахът ми се сви на топка. Спомних си защо Хадес харесваше евриномите толкова много. И най-лекото одраскване от ноктите им причиняваше ужасна болест сред смъртните, а след смъртта си се надигаха като това, което гърците наричаха вриколаци, а телевизионните сериали – зомбита.

Но не това беше най-лошото. Ако евриномите успееша да оглозгат някой труп до кости, скелетът се превръщаше в най-свирепия и корав воин на немъртвите. Такива скелети служеха като елитна гвардия на Хадес, а това не беше

работа, за която бих кандидатствал.

– Мег – викнах аз, като не изпусках мъртвеца от поглед, – отстъпи назад, моля те! Не позволявай това нещо да те одраска.

– Но...

– Моля те! Поне този път ми се довери.

– ХРАНАТА Е ПРЕКАЛЕНО БЪБРИВА – изръмжа Пелени от пера. – А АЗ – ПРЕКАЛЕНО ГЛАДЕН!

И ме нападна. Аз стрелях.

Стрелата попадна в целта, ще рече в гърдите на немъртвия, но отскочи от тях като гумен куршум от метал. Божественият бронз все пак му причини някаква болка, тъй като немъртвият изпищя и спря на място. Гръдният му кош започна да дими. Чудовището обаче си оставаше живо. Може би, ако го улучех още двайсет-трийсет пъти на същото място, щях да му нанеса някакви поражения.

С треперещи ръце заредих още една стрела.

– Това беше само предупреждение! – блъфирах аз. – При следващия изстрел умираш!

Пелени от пера започна да гъгне неясно. Надявах се това да са предсмъртни хрипове, но се оказа, че просто се смее.

– ИСКАШ ЛИ ДА ТЕ ОСТАВЯ ЗА ДЕСЕРТ И ПЪРВО ДА ИЗЯМ ДРУГАТА ХРАНА?

И разпери нокти, като посочи катафалката.

Не разбирах или не исках да разбира. Дали не искаше да изяде въздушните възглавници? Или тапицерията?

Мег обаче го разбра съвсем ясно и изкрещя от ярост. Съществуването беше мършояд. Ние карахме катафалка.

– Не! – извика Мег. – Да не си посмял! Остави го на мира!

И тръгна с олюляване напред, вдигнала мечовете си. Но не беше в състояние да се изправи срещу оживелия мъртвец. Аз я избутах настрана, застанах между нея и създаването и започнах да стрелям по него. Стрелите ми отскачаха от синкавочерната кожа, като я покриха с ди-

мящи, но като цяло дразнещо безвредни рани. Пелени от пера се затътри към мен, като ръмжеше от болки и потръпваше при всеки удар.

Беше на около метър и половина...

Когато наближи на половин метър, протегна нокти да издере лицето ми.

– ХЕЙ! – извика зад мен женски глас.

Звукът разсея Пелени от пера достатъчно дълго, че да падна хرابро по задник и да се отдалеча с пълзене от ноктите на немъртвия.

Пелени от пера премигна, объркан от новата публика. На около три метра от него имаше група от фавни и дриади, може би общо около дузина. Всички те опитваха да се скрият зад кльошава девойка с розова коса и римски доспехи. Момичето човъркаше някакво оръжие. Ох, не! Ръчна балиста, тежкият арбалет на римляните. Мощно, но печално известно с ненадеждността си оръжие. Което. Беше. Толкова. Бавно.

Стрелата беше заредена. Тя дръпна спусъка, а ръцете ѝ трепереха толкова зле, колкото и моите. Междувременно вляво от мен Мег изпъшка в тревата, докато опитваше да се изправи.

– Ти ме бутна! – оплака се тя.

Сигурен съм, че всъщност искаше да каже: „Благодаря ти, лъчезарни Аполоне, заедно спаси живота ми!“.

Момичето с розова коса надигна ръчния си арбалет. С дългите си кльошави крака ми напомняше на жирафче.

– М-махни се от тях – заповяда тя на крачещия мъртвец.

Пелени от пера отвърна по обичайния си начин – със съскане и слюнки.

– ОЩЕ ХРАНА! ВИЕ ВСИЧКИ ЩЕ СЕ ПРИСЪЕДИНИТЕ КЪМ АРМИЯТА НА ЦАРЯ!

– Пич – почеса се един от фавните по корема, надигайки ризата си, на която пишеше „Народна Република

Бъркли“, – това е гадно.

– Много гадно – съгласиха се и няколко от приятелите му.

– НЕ МОЖЕШ ДА МИ СЕ ВЪЗПРОТИВИШ, РИМЛЯНКО! – изръмжа мъртвецът. – ВЕЧЕ ВКУСИХ ОТ ПЛЪТТА НА ДРУГАРИТЕ ТИ! КОГАТО КЪРВАВАТА ЛУНА ИЗГРЕЕ, ЩЕ СЕ ПРИСЪЕДИНИТЕ КЪМ ТЯХ!

ПРАС!

Стрелата от ръчната балиста, направена от имперско злато, се появи наред гърдите на Пелени от пера. Млечнобелите очи на немъртвия се ококориха от изненада. Римската легионерка изглеждаше също толкова смаяна от това, че го е улучила.

– Браво, право в десетката! – обади се един от фавните като спортен коментатор.

Мъртвецът се разпадна на купчина прах и миризливи пера от лешояд. Стрелата изтрака на земята.

– Виждаш ли? – доуцука Мег до мен. – Така се стреля!

– Млъквай – изсумтях аз.

Обърнахме се към неочакваната ни спасителка. Момичето с розовите коси се намръщи към купчината прах. Брадичката ѝ трепереше, сякаш всеки момент ще се разплаче, но вместо това промърмори:

– Мразя тези гадости!

– Ама ти и преди ли си ги виждала? – попитах аз.

Тя ме погледна, като че ли задавам удивително тъп въпрос.

– Лавиния, абе кои са тия пичове? – сръчка я един от фавните.

– А, да – прокашля се Лавиния. – Кои сте вие?

С мъка се изправих на крака в опит да си възвърна самообладанието.

– Аз съм Аполон. Това е Мег. Благодаря ви, задето ни спасихте.

– Онзи Аполон? – зяпна ме Лавиния.

– Дълга история. Пренасяме тялото на нашия приятел Джейсън Грейс, за да бъде погребан в лагер „Юпитер“. Може ли да ни помогнете?

– Джейсън Грейс е мъртъв? – зяпна още повече Лавиния.

Преди да мога да отговоря, някъде откъм 24-а магистрала долетя писък, съчетал болка и омраза.

– А тия неща не ловуваха ли по двойки? – обади се един от фавните.

– Всъщност да – преглътна Лавиния. – Хайде да ви заведе в лагера. Там ще можем да поговорим за това... – Тя посочи към катафалката. – ... кой и как е загинал.

3

*Не мога да дъвча дъвка
и да тичам с ковчег на рамо
едновременно*

КОЛКО ГОРСКИ ДУХОВЕ ТИ ТРЯБВАТ, за да пренесеш един ковчег? Отговорът на този въпрос остава забулен в тайнственост, тъй като всички дриади и фавни избягаха в гората, след като разбраха, че от тях се очаква да вършат работа. С нас остана само един, който също бе готов да избяга, но Лавиния го хвана за китката:

– Не, Дон, няма да ходиш никъде.

Очите на фавна Дон се изпълниха с паника иззад очилата му в цветовете на дъгата. Козята му брадичка потърпна – нервен тик, заради който ми домъчня за сатира Гроувър. (Ако се чудите, фавните и сатирите са почти еднакви. Фавните просто са римската версия на съществуването, която отстъпва на гръцката по... ами във всичко всъщност.)

– Много бих се радвал да помогна! – каза Дон. – Но се сетих, че имам среща...

– Фавните не си правят срещи – прекъсна го Лавиния.

– Паркирах колата си на забранено място!

– Ти нямаш кола.

– Трябва да нахраня кучето си...

– Дон! – ядоса се Лавиния. – Длъжник си ми!

– Добре де, хубаво.

Дон издърпа китката си и я потърка. Изглеждаше огорчен.

– Виж, само защото съм казал, че Отровен дъб* ще е на пикника, не значи, че наистина ще стане така.

Лицето на Лавиния почервения като теракота.

– Не говорех за това! Хиляда пъти съм те прикривала! Сега ти трябва да ми помогнеш малко!

Тя посочи към мен, катафалката, а също и към целия свят. Запитах се дали Лавиния не е новобранка в лагер „Юпитер“. Изглеждаше, сякаш не се чувства комфортно в доспехите на легионер. Все разкършваше рамене, прегъваше колене и подръпваше сребърната Звезда на Давид, която висеше от дългата ѝ тънка шия. Меките ѝ кафяви очи и кичурите розова коса само подчертаваха първото впечатление за жирафче, което за пръв път е избягало от майка си и сега разглежда саваната, мислейки си: „Какво търся тук?“.

Мег доуцука до мен. Хвана колчана ми, за да не падне, и едва не ме удуши с презрамката му.

– Кой е Отровен дъб?

– Мег – скарах ѝ се аз, – това не е наша работа. Ако трябва обаче да направя предположение, бих казал, че Отровен дъб е името на дриада, по която Лавиния си пада, тъй както ти си падаше по Дървото на Джошуа в Палм Спрингс.

– Не съм си падала... – изляя Мег.

– Не си падам... – намеси се и Лавиния.

Двете момичета млъкнаха и се намръщиха една на друга.

– Освен това – продължи Мег, – Отровен дъб не е ли... ами как да го кажа? Отровна?

Лавиния разпери пръсти към небето, все едно си мислеше: „Пак този въпрос...“.

– Отровен дъб е страхотна! Това не означава, че бих излязла с нея.

– Да бе, не означава – изсумтя Дон.

* Отровният дъб всъщност е дървесна лоза или храст. Отровата му е прочута. – Бел.пр.

Лавиния го погледна така, все едно обмисля дали да използва ръчната си балиста срещу него. Накрая обаче прецени, че това ще отнеме прекалено много време, и каза:

– Бих помислила по въпроса, ако между нас възникне химия. Затова бях готова да избягам от патрула си за този пикник, където Дон ме увери...

– Хей, я чакай малко! – изсмя се нервно Дон. – Не трябва ли да отведем тези хора в лагера? Ами катафалката? Върви ли още?

Бях принуден да си върна думите назад. Фавните очевидно ги биваше в поне едно нещо. Да променят темата.

При по-внимателен оглед видях колко повредена е катафалката. Като изключехме безбройните вдлъбнатини, оставени от евкалиптовите дървета, предницата се беше смачкала при минаването през мантизелите и сега приличаше на акордеона на Флако Хименес.* След като бях забил бейзболна бухалка в него.

(Съжалявам, Флако! Свирише толкова добре, че ти завидях! По-добре, че ударих акордеона, а не теб, нали?)

– Четиримата ще можем да пренесем ковчега – предположи Лавиния.

Още един неистов писък разцепи вечерния сумрак. Този път прозвуча някак по-близо и на север от магистралата.

– Няма да можем да се изкатерим обратно по тунела „Калдекот“ обаче – отвърнах аз.

– Има и друг път – каза Лавиния. – Таен вход към лагера. Той е доста по-близо.

– Звучи добре – отвърна Мег.

– Проблемът е, че сега трябваше да съм на пост – каза Лавиния. – Смяната ми скоро приключва. Нямам представа колко време ще ме покрива партньорът ми. Затова, когато се приберем в лагера, оставете ме аз да разкажа къде и как сме се срещнали.

* Музикант, носител на наградата „Грами“. – Бел.пр.

– Ако някой разбере, че Лавиния пак се е скакала от пост... – потрепери Дон.

– Пак? – попитах аз.

– Млъквай, Дон! – срязва го Лавиния.

Скъпи читатели, проблемите на Лавиния може би ви се струват тривиални пред възможността да бъдем изядени от жив мъртвец. Трябва да ви кажа обаче, че наказанията в римския легион можеха да бъдат доста сурови. Често включваха камшици, вериги и побеснели диви животни. Напомнят на концертите, които Ози Озбърн правеше през 80-те.

– Май наистина си падаш по Отровен дъб – реших аз.

Лавиния изсумтя. Вдигна ръчната си балиста и заплашително я разклати към мен.

– Помогнете на мен, за да помогна и на вас. Това са условията ми.

– Дадено – каза Мег. – Колко бързо можеш да тичаш с ковчег на рамо?

След като взехме останалите си вещи от катафалката, двамата с Мег вдигнахме задната част на ковчега, а Лавиния и Дон предната. След това се затътрихме опечалени по брега. Аз честичко поглеждах към върховете на дърветата с надежда от небето да не падне още някой оживял труп.

Лавиния ни увери, че тайният вход е от другия край на езерото. Това се оказа много голям проблем. Нямахме как да ползваме ковчег като лодка, следователно трябваше да го мъкнем половин километър по брега.

– О, я стига! – сопна се Лавиния, когато ù се оплаках. – Ние изтичахме от плажа, за да ви помогнем. Най-малкото, което може да направите, е също да потичате малко.

– Да, ама този ковчег тежи като олово! – оплаках се аз.

– И на мен много ми тежи – подкрепи ме Дон.

– Големи сте мъжкар! – изсумтя Лавиния. – Що не пробвате да марширувате трийсет километра в пълното бойно снаряжение на легиона?

– Няма нужда – промърморих аз.

Мег не каза нищо. Въпреки измъчения ѝ вид и учестеното ѝ дишане тя носеше ковчега, без да мрънка. Най-вероятно, за да ме посрами.

Накрая стигнахме до плажа. В началото на пътеката имаше надпис:

ЕЗЕРО ТЕМЕСКАЛ

НЯМА СПАСИТЕЛИ. ПЛУВАНЕТО Е НА ВАША ОТГОВОРНОСТ!

Типично за смъртните. Предупреждават те, че може да се удавиш, а за мъртвите, хранещи се с жива плът, не пише нищо!

Лавиния ни отведе до малка каменна сграда, в която имаше тоалетни и съблекалня. На външната задна стена, полускрита сред храсталака от къпини, имаше невзрачна метална врата, която Лавиния отвори с ритник. Зад нея се показва циментов тунел, който слизаше надолу в мрака.

– Предполагам, че мъртвите не знаят за това – казах аз.

– Не, пич – изсмя се Дон. – Мислят, че това е някакъв генератор. Дори повечето легионери не знаят за този вход. Само готините, като Лавиния.

– С ласкателства няма да се измъкнеш от работата, Дон – каза Лавиния. – Дай да свалим този ковчег за малко.

Благодарих на боговете за това. Раменете ме боляха зверски, а гърбът ми беше мокър от пот. Спомних си как веднъж Хера ме накара да разнасям един огромен златен трон из хола ѝ в Олимп, докато не намери точното място, където да го остави.

Лавиния измъкна пакетче дъвки от джоба на дънките си. Натъпка три в устата си, след което предложи няколко на мен и на Мег.

– Не, благодаря – казах аз.

– Да – каза Мег.

– Да – каза и Дон.

Лавиния измъкна дъвката далеч от обхвата му.

– Дон, знаеш, че дъвките не ти понасят. Предния път дни наред не излезе от тоалетната.

– Ама е вкусна – нацупи се Дон.

Лавиния надникна в тунела. Челюстите ѝ работеха бясно.

– Много е тясно за ковчег, носен от четирима души. Аз ще вода. Дон, ти и Аполон...

Тя се намръщи, все едно още не може да свърже името ми с мен.

– ... го хванете от двата края.

– Само двамата? – възмутих се аз.

– Съгласен съм с него! – не изостана Дон.

– Носете го като диван – каза Лавиния, все едно това трябваше да означава нещо за мен.

– А ти как се казваше? Пег?

– Мег – каза Мег.

– Има ли нещо, което носите и да не е особено важно? – попита Лавиния. – Това макетче под мишница например? Ако е някакво домашно...

Мег явно бе много уморена, понеже не се намръщи, не удари Лавиния и не накара здравец да поникне от ушите ѝ. Просто се завъртя настрани и закри макета на Джейсън с тяло.

– Не, важен е.

– Добре – почеса вежда Лавиния. И тя, като косата ѝ, беше розова. – Ами тогава ти ще стоиш отзад. Прикривай ни, докато отстъпваме. Тази врата не се заключва, което означава...

Като по сигнал от далечния край на езерото долетя най-шумният от писъците досега, пълнен с гняв и ненавист,

все едно зомби току-що е намерило пелените от пера на своя паднал в битка другар.

– Да бягаме – рече Лавиния.

Промених мнението си за нашата розовокоса приятелка. Като за жирафче много я биваше да ни командори.

Спуснахме се в индийска нишка по тунела. Аз носех задната част на ковчега, а Дон предната. Дъвката на Лавиния ароматизира застоялия въздух, така че тунелът замириса на мокър захарен памук. Всеки път, когато двете с Мег пукнеха балонче, потръпвах. Пръстите бързо ме заболяха от тежестта на ковчега.

– Още много път ли има? – попитах аз.

– Ние току-що влязохме – отговори Лавиния.

– Значи не е далеч?

– Има-няма половин километър.

Опитах да изпъшкам мъжествено. Вместо това изцвърчах.

– Момчета – обади се Мег зад мен, – трябва да побързате.

– Видя ли нещо? – попита Дон.

– Не, ама имам лошо усещане – отговори Мег.

Усещания. Мразех усещанията.

Единствената светлина идваше от оръжията ни. Златните орнаменти по ръчната балиста, метната на гърба на Лавиния, осветяваха розовата ѝ коса в призрачно сияние. Блясъкът от мечовете на Мег хвърляше дълги сенки по всяка от стените, така че изглеждаше все едно ходим сред духове. Всеки път, когато Дон погледнеше през рамо, пръстите му очила изглеждаха като петна мазут в морето.

Ръцете и краката ми пламтяха от болка, но Дон не изглеждаше като да има проблеми. Бях решен да не изплача за милост преди фавна.

Пътят отпред се разшири и изравни. Реших да приема това като добър знак, макар нито Мег, нито Лавиния да предложиха помощ с мъкненето на ковчега. Накрая ръцете ми не издържаха.

– Стига.

Дон и аз свалихме ковчега на Джейсън миг преди да го изпусна. Дълбоки червени вдлъбнатини се бяха очертали по пръстите ми. По дланите ми се бяха образували мехури. Чувствах се, все едно съм свирил девет часа джаз на стокилограмова китара в състезание с Пат Метъни*.

– Ох! – промърморих неволно.

Като бивш бог на поезията умеех с една сричка да описвам ситуацията.

– Няма да може да почиваме дълго – предупреди Лавиния. – Смяната ми вече трябва да е свършила. Партньорът ми сигурно се чуди къде съм се запиляла.

Стана ми смешно. Бях забравил, че трябваше да се притесняваме заедно Лавиния се е скатала и вместо на пост е била на плаж.

– Другарчето ти ще те изпорти ли?

– Само ако се наложи – загледа се Лавиния в тъмното. – Тя ми е центурион, но е готин човек.

– Твоят центурион ти е позволил да се чупиш от караул? – попитах аз.

– Не точно. – Лавиния подръпна огърлицата със Звездата на Давид. – Просто се направи, че не забелязва. Разбира ме.

– Имаш предвид, че и тя е влюбена и загубена? – захихли се Дон.

– Не! – отговори Лавиния. – Просто знае, че е тега-во пет часа да стоиш на пост. По дяволите, не издържам! Особено предвид скорошните събития...

Видях как тя си играе с висулката и стръвно дъвче дъвката си, пристъпвайки от крак на крак. Повечето герои имаха проблеми с хиперактивността. Бяха програмирани за постоянно движение и непрекъснати битки. Дори по този стандарт обаче Лавиния изглеждаше като включена в трифазен ток.

* Американски джаз музикант. – Бел.пр.

– Какви неща са се случвали наскоро? – попитах аз, но, преди да получа отговор, Дон се вцепени.

Носът и брадичката му потрепериха. Бях прекарал достатъчно време с Гроувър Андъруд в Лабиринта, за да се досетя, че имаме проблем.

– Какво надуши? – попитах настоятелно.

– Не съм сигурен – подсмъркна той. – Но е близо и... смърди.

– Ох! – изчервих се аз. – Къпах се сутринта, но смъртното ми тяло се поти при физическо усилие...

– Не е това. Тихо!

Мег погледна към посоката, от която бяхме дошли, вдигна мечовете и зачака. Лавиния свали ръчната балиста от рамото си и погледна към сенките пред нас.

Накрая чух тракане на метал и стъпки върху камъка, които заглушиха бесните удари на сърцето ми. Някой ти-чаше към нас.

– Идват – каза Мег.

– Не, чакай – отговори Лавиния. – Това е тя!

Имах чувството, че Мег и Лавиния говорят за две различни неща. Не бях сигурен, че което и да е от тях е добро.

– Коя е тя? – попитах аз.

– И къде са те? – изблея Дон.

– Тук съм! – извика Лавиния, след като вдигна ръка.

– Шшшт! – каза Мег, все още загледана в посоката, от която бяхме дошли. – Лавиния, какво правиш?

После от посоката, в която беше лагер „Юпитер“, се появи млада жена. На възраст беше колкото Лавиния, четиринайсет-петнайсетгодишна, с тъмна кожа и кехлибарени очи. Къдрава кестенява коса падаше по раменете ѝ. Доспехи на легионер, защитаващи гърдите и глезените ѝ, блестяха над дънки и лилава риза. На гърдите ѝ бе изписан знакът на центуриона, а на кръста ѝ висеше кавалерийски меч – спата.

О, да. Познах я. Беше от екипажа на „Арго II“.

– Хейзъл Левеск – казах аз. – Слава на боговете!

Хейзъл спря на място. Несъмнено се чудеше кой съм аз, откъде я познавам и защо съм се ухилил като зелка. Погледна към Дон, после към Мег и накрая към ковчега.

– Лавиния, какво става тук?

– Имаме си компания – прекъсна я Мег.

Нямаше предвид Хейзъл. Зад нас, на светлината, излъчвана от мечовете на Мег, се появи тъмна фигура със синкавочерна кожа, от чиито зъби капеше слюнка. А после още един мъртвец, идентичен с другия, изникна от тъмнината зад него. Такъв ни бил късметът. Евриномите се движеха на промоция. Убиваш един и получаваш още двама безплатно.

**ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
Рик Риърдън**

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мълнии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадеc
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор
Корабът на мъртвите

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул
Тъмното пророчество
Пламтящият лабиринт

Поверително от Лагера на нечистокръвните